

# όλο το ασήμι

## 1.

Στο κέντρο της αίθουσας ένα μικρό συντριβανάκι, το νερό κυλάει σε διάφορους χρωματισμούς. Κάποιες ελάχιστες σταγόνες χτυπάνε στην άκρη, ξεφεύγουν και σκάνε στο πάτωμα. Στο ξύλινο πάτωμα τρίζουν δεκάδες μαύρα καλογουαλισμένα παπούτσια και μερικά τακούνια, τα περισσότερα όχι ιδιαίτερα ψηλά. Στην άκρη της αίθουσας ένα χέρι κάνει την χαρακτηριστική κίνηση, στηρίζοντας καλύτερα τη γραβάτα στο λαιμό. Ανάμεσα στα σκούρα κοστούμια πολλές στολές σιδερωμένες και τοποθετημένες στην εντέλεια πάνω στα σώματα. Στα τραπέζια οι σαλάτες έχουν τελειώσει, κάποιοι τρώνε γαρίδες, σερβίρεται ένα πικάντικο ρύζι. Τα λευκά πουκάμισα των σερβιτόρων κυκλώνουν με τη συνηθή χορογραφία τους τη δεξίωση. Τα χέρια τους χορεύουν με μπουκάλια κρασί, μια κόκκινη ουσία αιωρείται, χύνεται από μια πανάκριβη πηγή και αναπαύεται σε κολωνάτα ποτήρια, λίγο πριν βάψει τα χείλη.

Κάπως καθυστερημένα είναι η αλήθεια μπαίνει κι εκείνη στην αίθουσα. Η ορχήστρα, ναι υπάρχει και ορχήστρα, κάνει μια παύση. Η τρομπέτα ιδρώνει μόνη της, παίρνει ανάσα. Ορισμένα κεφάλια γυρίζουν ενστικτωδώς, οι άλλοι με τις γαρίδες στο στόμα αναρωτιούνται που γυρίζουν τα κεφάλια την ώρα του φαγητού. Έχει τραβηγμένα τα ξανθά μαλλιά της, κολλημένα στην εντέλεια, καταλήγουν σε μία απλή κοτσίδα και φοράει ένα ασημένιο, ναι ένα ασημένιο φόρεμα.

## 2.

Την παρατηρούν να περπατάει, να διασχίζει την γεμάτη αίθουσα αργά και με άνεση, λες και είναι μόνη της στο σαλόνι του σπιτιού της. Το ξέρουν πως στο τραπέζι τους θα κάτσει. Στρώνουν πουκάμισο, καλού κακού σκουπίζουν αόρατους λεκέδες γύρω στο στόμα. Μιλάνε ψιθυριστά μεταξύ τους.

– Μαλάκες συριζαίοι. Παραλίγο να μας γαμήσετε. Παραλίγο να μας γαμήσετε.

– Άσε μας ρε μαλάκα. Κοίτα μπροστά σου. Μόνο εμείς, μόνο εμείς έχουμε φέρει τέτοιο κόσμο. (Εντωμεταξύ γελάει και λίγο). Και στην τελική σκέψου και το εξής, για ποιον θα ερχόταν τέτοιο κορίτσι; Για τον Σαμαρά ή για τον Παπαδήμο; Μόνο εμείς τα κάνουμε αυτά. Κοίτα.

– Εγώ να κοιτάξω ρε; Εγώ ή εσύ; Κοίτα ρε από τι πήγαν να μας αποκλείσουν οι νερόβραστοι, οι ξεπλένηδες, τα μαλακισμένα, οι κομμουνιστές του κώλου. Κοίτα ρε μπροστά σου. Έτσι γαμάει η Ευρώπη ρε. Έτσι.

Δεν τελειώνει καλά καλά τη φράση του και έχει σηκωθεί με αξιοσημείωτη χαλαρότητα και μετακινεί λίγο την καρέκλα δίπλα του, όσο χρειάζεται για να καθίσει αυτή. Η πράξη του ολοκληρώνεται με ένα απαλό άγγιγμα στον ώμο της, σαν αυτό να είναι το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο. Του χαμογελάει.

## 3.

Έτσι γαμάει η Ευρώπη. Με ξανθά μαλλιά και ασημένιο φόρεμα. Το πρωί η Ευρώπη κατέφτασε στο υπουργείο με σκούρο φόρεμα, χαλαρό πουλόβερ και αόρατο μαστίγιο. Μπήκε στην αίθουσα για μια

ενημέρωση παύλα συζήτηση για την κατάσταση στα θαλάσσια σύνορα. Οι υπόλοιποι ήταν ήδη μέσα στο χώρο με τους γαλλικούς τους (γεύση φουντούκι) και τα κρουασανάκια μπροστά τους. Το κλίμα ήταν πολύ καλό, μέχρι να μπει, γίνονταν και κάποια αστειάκια. Την περίμεναν λίγη ώρα, είχαν ακούσει γι' αυτή. Αξιωματούχος της Frontex, υπεύθυνη λέει, για τα ελληνικά θαλάσσια σύνορα από σήμερα, αλλά όλοι ήξεραν πως δε θα καθόταν πολύ. Προοριζόταν για μεγάλα πράγματα. Τεχνοκρατική αντίληψη, με έμφαση στην καινοτομία, είχε κάποτε μιλήσει σε ένα συνέδριο και έλεγε μόνο «επιτήρηση, επιτήρηση, επιτήρηση» και «δεν είναι οι άνθρωποι το κατάλληλο όργανο γι' αυτή τη δουλειά». Αυτά έλεγαν στο υπουργείο όλη τη βδομάδα και γελούσαν «είναι οι άνθρωποι κατάλληλο όργανο» για το τάδε και για το δείνα, για την επιτήρηση των συνόρων και την παρασκευή φρέντο εσπρέσο μέτριου και άλλα παρόμοια. Και έρχεται λέει στο τέλος της εβδομάδας η μνηστή των μη επανδρωμένων αεροσκαφών, η αγαπητικιά των drones. Και γελούσαν στους διαδρόμους. Αλλά κακώς γελούσαν, σκεφτόταν τώρα αυτός, γιατί το πρώτο που λες σε μια τέτοια περίπτωση δεν είναι οι απόψεις της για την επιτήρηση, αλλά ότι τέλος πάντων είναι υπερβολικά όμορφη, δηλαδή τι υπερβολικά όμορφη, μιλάμε για περίπτωση χολιγουντ. Τώρα, η Ευρώπη καθόταν δίπλα του, με ασημένιο φόρεμα και ξανθά μαλλιά. Αν δεν τον είχε καυλώσει, θα έλεγε ότι δίπλα του κάθεται το φως το ίδιο, ότι σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο, για όσο χρειάζεται δηλαδή, να τρέχει σαν τρελό και έκατσε στη διπλανή καρέκλα και τώρα αυτός τρώει γαρίδες – πολύ προσεκτικά – δίπλα από το φως το ίδιο. Αλλά η κουβέντα περί φωτός δεν ξεκινά, γιατί αυτός τώρα δε βλέπει ούτε φως, ούτε γαρίδες, ούτε το συντριβανάκι στη μέση της αίθουσας, ούτε την ορχήστρα στο βάθος. Βλέπει μόνο τα πόδια της μέσα απ' το ασημένιο φόρεμα. Τώρα η Ευρώπη καθόταν δίπλα του.

## 4.

Το πρωί η Ευρώπη μπήκε καθυστερημένα στην αίθουσα, δεν είπε καλημέρα, καλησπέρα, χαίρεται, μόνο έκανε νόημα, έπαιξαν το PowerPoint, ένα τεράστιο PowerPoint, το οποίο ήταν αφιερωμένο στα λάθη, τις παραλείψεις, τα προβλήματα της ελληνικής πλευράς. Ο λαιμός του υπουργού, εκεί γύρω απ' το αυτί, ίδρωνε σαν τρελός. Η Ευρώπη μας ξέχεζε, μας έλουζε με ότι επίθετο μπορούσε να είναι συνώνυμο της ανικανότητας, μας αποκαλούσε άσχετους και ερασιτέχνες, δήλωνε σε κάθε ευκαιρία την έκπληξή της για το επίπεδο. Το τόσο ανέλπιστα χαμηλό επίπεδο. Θα έλεγε κανείς ότι στην αίθουσα έπεφτε ξύλο. Ο πρώτος που θα έπρεπε να ανησυχεί και να νιώθει τους μώλωπες και τις εκδορές ήταν αυτός. Αυτός όμως μόνο κοίταζε την Ευρώπη καθώς έλαμπε, συγκρατημένα έξαλλη, μπροστά στο PowerPoint.

## 5.

– Μαίρη, τις γαρίδες, τις γαρίδες.

– Ναι, ναι έχω φύγει ήδη.

Ανοίγει την πόρτα της κουζίνας με τις γαρίδες στο δίσκο και, περίεργο, η ορχήστρα κάνει σαν παύση. Γυρνάει να κοιτάξει, όλη η αίθουσα γυρνάει να κοιτάξει, και κοιτάζει τη γυναίκα με το ασημένιο φόρεμα και τα ξανθά μαλλιά. Στέκεται για ένα δευτερόλεπτο και μετά συνεχίζει.

Πηγαίνει σε ένα από τα τραπέζια, όλοι τους με στολές, στους ώμους φοράνε αστεράκια. Δεν την κοιτάζει κανένας, δεν κοιτάνε καν το δίσκο καθώς περνάει μπροστά από τα μάτια τους και κατεβαίνει για να αφήσει τα πιάτα. Πιάνει σιγανά γελάκια, «την καριόλα», ξανά γελάκια. Ένα γκρίζο μουστάκι βυθίζεται στο κόκκινο κρασί, μια σταγόνα έχει μείνει πάνω στις τρίχες. Το μουστάκι δεν γελάει με τους άλλους, μονολογεί, «θα μας πει αυτή για τα σύνορα». Ξαναμπαίνει στην κουζίνα. Δεν σκέφτεται τίποτα, δεν έχει εκνευρισμούς, αισθήματα, τάσεις για εμετό.

Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο από μια οποιαδήποτε δεξίωση. Τι στολές, τι κοστούμια, τι αθλητικές φόρμες. Αυτή φοράει το άσπρο πουκάμισό της κουμπωμένο μέχρι πάνω και σερβίρει τυφλή, έχοντας συνειδητά στερήσει από τον εαυτό της την ικανότητα να βλέπει πρόσωπα. Πιάτα, δίσκοι, ποτήρια, φούρκες γύρω από στρογγυλά τραπέζια. Είναι ένα αμάξι που τρέχει σε μια πίστα όλο στροφές μεταφέροντας πιάτα από το σημείο εκκίνησης στον τερματισμό. Τα τζάμια όμως είναι φιμέ. Ο οδηγός έχει δεμένα τα μάτια. Πάει από ένστικτο και επαγγελματισμό. Δεν κάνει λάθη, και ευτυχώς δεν χρειάζεται να βλέπει τη διαδρομή.

## 6.

Στην κουζίνα βλέπει τον μικρό πάλι με το κινητό πάνω απ' το δίσκο. Πάει να του κάνει παρατήρηση, αλλά ξέρει πως έχει άδικο. Έχουν γίνει όλα όσα πρέπει. Έχουν πέντε λεπτά περιθώριο μέχρι να αρχίσουν να βγαίνουν με τα επόμενα.

– τι κάνεις εδώ ρε θηρίο;

– Τι να κάνω Μαίρη. Facebook. Χαζεύω.

– Τι χαζεύεις δηλαδή; Δεν κάνει να δω λίγο κι εγώ που δεν έχω κινητό να μπορώ να μπαίνω όποτε θέλω;

Πάει πάνω απ' το κεφάλι του. Στην αρχή συγκεντρώνεται ασυναίσθητα στο κίτρινο από το τσιγάρο δάχτυλο που κινείται σα να χαϊδεύει απαλά την οθόνη. Έπειτα βλέπει το timeline του μικρού, τι μικρού δηλαδή, δεν είναι κανείς μικρός στα 25, αλλά αν εσύ είσαι 35, μικρό τον βλέπεις. Ένα δυο τραγούδια στο youtube, Captain Beefheart και Molly Nilsson. Κάτι φτηνά φωτοσοπ, ένα στάτους κάποιου που ψάχνει να παρκάρει. Ύστερα μια φωτογραφία. Είναι αφηρημένη, δεν βλέπει καλά. Κάτι ασημένιο. Δεν είναι ασημόχαρτο, είναι κάτι ασημένιο. Μια γυναίκα και κάπου ξεπροβάλλει ένα μικρό προσωπάκι, ένα παιδί.

Δύο άνθρωποι μέσα σε ασημόχαρτο αγκαλιάζει ο ένας τον άλλο και οι δυο το ασημόχαρτο. Από κάτω ένα σχόλιο για τη Λέσβο, δεν μπορεί να το διαβάσει ακριβώς, δεν διακρίνει τα γράμματα, είναι θολά. Ζαλίζεται. Όχι ακριβώς, λίγο. Το κιτρινισμένο δάχτυλο συνεχίζει το χαβά του, αυτό το χάδι πάνω κάτω στην οθόνη, αυτή έχει απομείνει εκεί πίσω απ' το κεφάλι του μικρού και δεν το θέλει, δεν το συνειδητοποιεί, δεν το κάνει επίτηδες, μόνο που ακούει τις λέξεις που βγαίνουν απ' το στόμα της.

– Ο Νικολάκης μου.

– τί 'πες;

## 7.

Στέκονται για ώρα στο μπαρ. Το κρασί δεν έκανε ή δεν έφτανε. Η υπόλοιπη παρέα του τραπεζιού δεν έκανε σίγουρα. Πίνουν ούισκι, τσουγγρίζουν αραιά και που, ακόμη πιο αραιά μιλάνε. Χαμογελάνε καθώς λένε τυπικές κουβέντες. Ο κόσμος, οι πόλεις, τα μπαρ, η μουσική, ο καιρός στην Ελλάδα. Αυτός πίνει κάπως πιο γρήγορα, είναι τυφλωμένος ήδη από το ασημένιο φόρεμα, τι παραπάνω να κάνει το ποτό; Τον έχει ήδη υπνωτίσει το ασήμι. Την κοιτάζει με νόημα, πάει κάτι να πει, κάτι ταυτόχρονα βαθύ και ρηχό. Τον σταματάει με ύφος κάπως αυστηρό και του λέει κάτι του στιλ «μην το σκεφτείς καν». Αυτός ζητάει συγνώμη λίγο αμήχανα, αλλά γλυκά. Πίνει άλλη μια γουλιά και μετά από τρία λεπτά της λέει ότι θα επιστρέψει σε λίγο. Διασχίζει την αίθουσα που είναι πια μισοάδεια. Κοντοστέκεται, παριστάνει ότι χαιρετάει ένα συνταγματάρχη, ταγματάρχη, αντιστράτηγο ούτε που έχει σημασία, που κάθεται σε ένα τραπέζι στην άκρη της αίθουσας. Μετά από μερικές κουβέντες με τον στρατιωτικό που θα μπορούσαν να είχαν ειπωθεί οπουδήποτε με οποιονδήποτε, κινείται προς την τουαλέτα. Κλειδώνει την πόρτα πίσω του και ακουμπάει το μέτωπό του στον κρύο τοίχο. Αναρωτιέται αν έκανε χοντράδα, αλλά

σκέφτεται ότι αυτή ήταν ευγενική, το όχι της ήταν οριστικό, αλλά σίγουρα ευγενικό, σχεδόν φιλικό. Άφησε ένα στεναγμό ανακούφισης και καθώς το στέρνο του ξεφούσκωνε, άδειαζε από αέρα και ανησυχία, συνειδητοποίησε ότι ήταν ήδη καυλωμένος. Όσο άκουγε και επεξεργαζόταν το όχι, η φαντασία του έπαιζε το έργο του ναι. Χωρίς να μετακινήσει το κεφάλι του, που παρέμενε κολλημένο στον τοίχο πάνω απ' τη λεκάνη, ξεκούμπωσε το παντελόνι του και αμέσως ξεκίνησε να την παίζει με ένα αλλόκοτο πάθος, λες και είχε βαλθεί να αποδείξει κάτι σε κάποιον. Καθώς έχυne ασήμι, τραντάχτηκε και χτύπησε το μέτωπό του στο σοβά, μισοσοβαρά μισοαστεία, μισοκαταλάθος μισοεπίτηδες.

## 8.

Η Μαίρη εντωμεταξύ καθαρίζει τα ποτήρια που έχουν μείνει στα άδεια τραπέζια της σάλας. Αδειάζει και κανένα τασάκι, άτσαλα όμως. Γλιτώνει τη ζημιά μια δυο φορές τελευταία στιγμή, από τύχη. Μπαίνει στην κουζίνα αφήνει το δίσκο δεν ακούει που τη ρωτάνε «τι έγινε; Είσαι καλά;» παίρνει την τσάντα της βγαίνει από την κουζίνα βγάζει το κινητό της από την τσάντα και κλείνεται σε μία τουαλέτα.

– Έλα

– ..

– Έλα παιδί μου, τι έγινε; Είσαι καλά;

– Έλα, έλα, καλά είμαι. Τι κάνει ο Νικολάκης;

– Καλά είναι, αλλά τι έγινε; Γιατί ρωτάς; Κλαις; Τι έγινε ρε Μαίρη;

– Τίποτα. Μπορείς να μου πεις τι κάνει ο Νικολάκης;

– Κοιμάται, τι να κάνει τέτοια ώρα; Να σου πω, πάλι μαλακίες

κάνουνε εκεί πέρα; Να σηκωθείς να φύγεις. Να πάνε στο διάολο, να τους γράψεις στ' αρχίδια σου, στο έχω ξαναπεί. Έλεος με το κωλο catering. Έλεος. Σου 'χουν βγάλει την ψυχή.

- ..

- Θα μιλήσεις ρε παιδί μου; Τι έγινε;

- Πήγαινε σε παρακαλώ στο δωμάτιο του Νικολάκη να μου πεις τι κάνει.

- Τι λες ρε Μαίρη; Τι έπαθες; Τι να πάω να κάνω στο δωμάτιο τώρα, κοιμάται σου λέω. Μπορείς να μου πεις τι..

- Πήγαινε σε παρακαλώ πάρα πολύ, πήγαινε τώρα

- Δεν είμαστε καλά. Πάω ρε Μαίρη, αλλά εγώ στο λέω να σηκωθείς να φύγεις από κει, έλεος πια με τον κάθε μαλάκα, που επειδή έχουμε ανάγκη δηλαδή θα κάτσουμε να μας..

- Σταμάτα λίγο και πες μου.

- Ρε γαμώτο, κλαις ε; πες, το καταλαβαίνω, σ' ακούω ρε γαμώτο.

- Πες μου.

- (ψιθυρίζει) Κοιμάται ρε Μαιρούλα. Έχει κάνει την κλασσική φωλίτσα του, έχει σκεπαστεί λες και είναι στη Σιβηρία, ίσα που βλέπεις λίγο μάτια, λίγο μύτη. Αυτός θα σκάσει μια μέρα έτσι που το πάει, να μου..

Κλείνει το τηλέφωνο ή μάλλον δεν το κλείνει, της πέφτει απ' τα χέρια, είναι στο πάτωμα κι έχει βγει η μπαταρία. Το κοιτάει και ξεσπάει για τα καλά. Δεν μπορεί να συγκρατηθεί, τι την έπιασε, αναφιλητά που έχει να ρίξει χρόνια, δεν είναι τουαλέτα εδώ, εδώ είναι κηδεία κανονική, νεκροταφείο, αίθουσα τελετών. Σκύβει να πιάσει το κινητό, δεν το καταλαβαίνει πως, αλλά μένει ξαφνικά σε μια περίεργη στάση, γονατιστή, τα χέρια σφιγμένα το ένα στο άλλο, τα ακουμπάει στη λεκάνη να κρατηθεί, αλλά μένει στο ίδιο σημείο. Δεν θυμάται τι λένε σε τέτοιες



περιπτώσεις, δεν θυμάται τα λόγια, άλλο πάλι κι αυτό. Δεν ξέρει να κάνει προσευχή, είναι γονατιστή όμως, οι παλάμες σφιχτές, τα δάχτυλα τυλίγουν τα χέρια, ακουμπάει το μέτωπο πάνω στα χέρια της και δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να είναι ολόκληρη μια προσπάθεια να σταματήσουν τα κλάματα.

## 9.

Η μουσική απ' την ορχήστρα δεν ακούγεται εδώ. Ίσως και να έχουν σταματήσει. Ο τοίχος που βρίσκεται ενδιάμεσα στις αντρικές και τις γυναικείες τουαλέτες ακούει μόνο το χτύπο του κεφαλιού του καθώς χύνει με την εικόνα της ασημένιας γυναίκας και το πνιχτό θέ μου θέ μου της Μαιρούλας.

## 10.

Την γυρνάει σπίτι ο μικρός με το αυτοκίνητό του, μένουν κοντά στο Παγκράτι και δεν έχει νόημα να παίρνουν δύο αμάξια. Ακούει κάτι περίεργα και παραληρεί. «*Την άκουσες την ορχήστρα εντωμεταξύ; Ρε τρελάθηκα. Mingus στους караβανάδες; Mingus στο φασισταριό της Frontex; Πέθανα σου λέω. Κάποιος σύντροφος θα ήταν και θα σκέφτηκε θα τους παίξουμε το prayer for passive resistance γι' αστείο. Αστείο να γελάμε εμείς μ' αυτούς και λίγο και με τους εαυτούς μας. Πέθανα σου λέω*». Αυτή δε μιλάει.

Καθώς προχωράει το αμάξι στη λεωφόρο, τους τυφλώνουν τα φώτα των απέναντι. Λες κι απέναντι τους απλώνεται κάθε τόσο κάτι ασημί.

Την πηγαίνει στο ξενοδοχείο, όλα περασμένα ξεχασμένα, είναι σχεδόν φίλοι. Ακούνε κάτι περίεργα ιντι ποπ, έβαλε ό,τι πιο ψαγμένο θεωρούσε ότι είχε στο αμάξι. Δεν πολυμιλάνε, αυτός

μόνο παριστάνει λιγάκι τον ξεναγό. Η Ποσειδώνος, το ΣΕΦ, η «μεγαλύτερη ομάδα της Ελλάδας», αλλά αυτή δεν ενδιαφέρεται για αστεϊάκια, πόσο μάλλον αθλητικού ύφους. Νιώθει ηλίθιος για λίγο. Κοιτάζει τα πόδια της και νιώθει πάλι καλά. Δε χρειάζεται να μιλάει.

Καθώς προχωράει το αμάξι στη λεωφόρο, τους τυφλώνουν τα φώτα των απέναντι. Λες κι απέναντι τους απλώνεται κάθε τόσο κάτι ασημί.

Ξανακοιτάζει τα πόδια της, μπροστά τα φώτα των απέναντι αυτοκινήτων, κάτι πινακίδες που περνούν με ταχύτητα δεξιά κι αριστερά τους, το φως διαθλάται, το φως εξοστρακίζεται, το φως γίνεται αστέρι στο ύψος μιας πολυκατοικίας. Έχει και τα δύο χέρια του στο τιμόνι, είναι κρίμα πάντως που δεν μπόρεσε να την αγγίξει. Αύριο το πρωί έχει ξανά παρουσίαση. Μη επανδρωμένα αεροσκάφη και μαστίγιο. Ενταντικοποίηση της επιτήρησης και μαστίγιο. Καλύτερη φύλαξη των συνόρων και μαστίγιο. Και αυτός θα προσπαθεί να συγκεντρωθεί, θα προσπαθεί να απολογηθεί, θα προσπαθεί να μην παρατηρεί τον ιδρώτα του υπουργού πίσω απ' το αυτί. Τώρα όμως είναι ακόμη οι δυο τους στο αμάξι κι αυτή έχει λύσει επιτέλους τα μαλλιά της, έχει κατεβάσει το παράθυρο και τους χτυπάει αλύπητα ο χειμωνιάτικος αέρας. Ομορφιά πέρα από κάθε περιγραφή και μετά από το όχι, ακόμη πιο ποθητή. Και κάθε φορά που τυφλώνεται απ' το ασήμι της πόλης, σκέφτεται το δευτερόλεπτο που έχυne και το ασημένιο της φόρεμα. Σκέφτεται το ασήμι και χαϊδεύει, σχεδόν σφίγγει τα χέρια του στο τιμόνι.

Χαμογελάει και σφίγγει το τιμόνι, λουσμένος στο ασήμι.

Δεν απαντάει στον μικρό. Η Μαίρη με δυσκολία ανασαίνει, συγκρατείται, στέκεται. Θα μπορούσε απλά να αποσυναρμολογηθεί, να λιώσει στα στοιχεία που την συνιστούν. Αλλά κάθεσαι λες και έχει πάθει αγκύλωση και απλά αντέχει. Οι παλάμες της είναι ακόμη ενωμένες, τα δάχτυλα μπλεγμένα μεταξύ τους σφιχτά. Τα φώτα των απέναντι, κάτι πινακίδες που περνούν με ταχύτητα δεξιά κι αριστερά, όλο το ασήμι της πόλης τους τυφλώνει. Και

κάθε φορά που βλέπει τον κόσμο ασημένιο, η Μαίρη μιλάει χωρίς ήχο μέσα απ' το στόμα της. Οι λέξεις δεν κάνουν προτάσεις. «Θε μου θε μου». «Στο ασημόχαρτο ρε γαμώτο». «Ο Νικολάκης μου, ο Νικολάκης μου». Κι ύστερα όλα τα επαναλαμβάνει πιο γρήγορα, σα μια και μόνο λέξη. ΘεμουθεμουΣτοασημόχαρτορεγαμώτοΟΝικολάκηςμουΟΝικολάκηςμουθεμουθεμου. Ο μικρός τη ρωτάει τι μουρμουρίζει και συνεχίζει το παραλήρημα. «Είδες που στα λέω ρε Μαίρη; Ο καπιταλισμός παράγει ή τέρατα ή παλαβομένους. Δε μ' ακούς όμως». Όντως δεν τον ακούει, η Μαίρη δεν ακούει κανένα εδώ και ώρα. Η Μαίρη μόνο βλέπει, η Μαίρη είναι δύο μάτια, μπορεί μόνο να κοιτάζει και να κλαίει. Και κάθε φορά που τυφλώνεται απ' τα φώτα της πόλης, σφίγγει τα χέρια και μουρμουρίζει θε μου θε μου. Σκέφτεται το ασήμι του κόσμου και δαγκώνεται και γίνεται κόμπος το στομάχι και ανεβαίνει λυγμός στο λαιμό και δεν έχει λόγια να πει προσευχή και δεν έχει δύναμη να σφίξει κι άλλο τα χέρια της.

Η Μαίρη μόνο μουρμουρίζει, λουσμένη στο ασήμι.



photo: [Alessandro Penso](#)

[Διαβάστε εδώ ολόκληρο το αφιέρωμα ΣΥΝΟΡΑ: Η λέξη που σημάδεψε το 2015](#)